

Új Szent István-legenda

Korán felserkene Szent István király úr,
 Korábban felkele a felkelő Napnál.
 Felvevé köntösét, megköté saruját,
 Derekát övezte fényes aranyövvel.
 Kezébe is vette éles, jó gerelyét,
 Övére csatolta éke jó szablyáját,
 Fölkapván lovára vadászni elméne.
 Körös-körben járván téres nagy mezőket,
 Rendre meghajtatván sűrű nagy erdőket,
 Csak nem lel vadat a maga kedvére.
 Ámde „ahajt látszik egy halastó állás,
 Azt is csak ferveré az apró sásocska,
 Aközt legelészik Csudafiú-szarvas”.
 Az is észbe vévén, hogy éltere törne
 Szóval megszólítá István király urat:
 „Ne siess, király úr, az én halálomra!
 Én sem vagyok néked te vadlövő vadad,
 Hanem vagyok hozzád az Istentől követ.
 Külde engem hozzád a mennybéli Isten,
 Az ki kivezért Ázsia földjéről,
 S adott vala hazát, tejjel-mézzel folyót,
 S erős kart is adott, hazát védelmezőt,
 Hazát védelmezőt, ellenségre törőt!
 De te, magyar király, más Istenre leltél,
 Napkeleti Istent másra felcserélted,
 Az ő oltárait földig lerombolád,
 Hibátlan fehér mént nem áldozol immár,
 Keresztre feszített szelíd Istent szolgálász.”
 Meghallgatá István Csudafiú-szarvast,
 Meghallgatá szavát, s azzal felelé:
 „Meghallgattam szódat, Csudafiú-szarvas,
 Most halljad meg te is az én beszédimet!
 Én szegény népemet napkeleti földről
 Vezérelte Isten napnyugati földre,
 Rossz testvérek közül messzi idegenbe,

Idegenek közé, de kik őt imádják,
 S kik az ő véérért testvérül fogadnak!”
 Azzal felemelé éles ő gerelyét,
 S tomporán megsújtá Csudafiú-szarvast.
 Csudafiú-szarvas földre leroskadván,
 Halálra vált hanggal ígyen kezde szólni:
 „Testvéred valék én, s te mégis megöltél,
 Véremet ontottad, csontomat megtörted,
 Meg ne csalatkozzál, nagy magyar király!
 Pusztulásba ne vidd az magyar népet!
 Nyugati Istennek te néped nem népe,
 Idegen nemzetnek nem léssen testvére.
 Néped szétszóratik ez idegen földön,
 Évszázadok múltán írmagja sem marad...”
 Ámde így beszéle Szent István király úr:
 „Szerelmes testvérem, Csudafiú-szarvas!
 Engedj meg énnékem az te halálodért!
 Meg kellett halnod, az mi nemzetünkért,
 Értük kellett halnod, hogy az magyar éljen,
 Kinek nincs hazája immár napkeleten,
 De van édes hona immár magyar földön,
 Melyet erős karral minden vésztlől megvéd.
 Szemed fénye törvén, íme, most én látok,
 S Isten kegyelméből látván prófétálok:
 Vihar kerekedik keletről, nyugatról,
 De Isten megóvja, nem veszik el népünk!
 Fenekedhet miránk sok ádáz ellenség,
 Ámde Boldogasszony megóvja országom!
 Az kit Isten küldött szent angyala által,
 Fényes koronámat idő el nem rontja,
 Évezredek múlnak, s ragyogva világol,
 Mutatja az utat az magyar népnek,
 Amíg azt követi, népem el nem veszhet,
 S az poklok kapuja nem vész erőt rajtunk!”